

Որոտեր կ'եփի, շուտով կ'ազեն
Վրէժ անուով Աքիսներէն . . .
Հըզնաժամին տըւաւ վախճան
Կարմիր դըրօշն արեան նշան,
Փողըն հընչեց պատերազմի.
Քալեր յառաջ, 'ի դաշտ իլան:
Հոն թընամին զրտան ոտքի,
Դըրօշներըն քաց 'ի հով ծածան:

Խառնուրդ եղաւ խիտ անաւոր,
Շատեր ընկան խոց վիրաւոր.
Արիւն վազեց գետի մը պէս,
Կարմիր ներկեց դաշտին երես:
Այլ քալ քալի պատահելով
Եւ բըռնութեամբ խիզախելով
Անորոջ էլք պատերազմին
Տատանէին այս կամ այն դին:
Ոչ թէ միայն զօրավարք,
Այլ հասարակ զօրակներ,
Յարիւն փոյի թաւալած
Զէ մի, այլ շատ վէրք առած,
Հոն կ'ընտրէին մեռնիլ ինչալ
Քան վատութեամբ ետեւ դառնալ . . .
Շատուորութիւն այս անգամ
Զելաւ կըռուէս յաղթական: —
Աքիսներ հասան առին
Կարմիր դըրօշ պատերազմին:

Մըկներուն ստապ
Զունեցաւ համբանք:
Ողջ մընացողք երբ տեսան՝
Որ բոլորով յաղթուեցան,
Հա՛ մէկն այս ձեղք, միւսն այն ծակ,
Անհետացաւ Մկանց բանակ:
Իսկ զօրավարք ցըցունաղարդք,
Սաղաւարտեալ նախարարք,
Ամէնքն այլ՝ Աքիսներուն
Զոհ եղան ակոյսներուն.
Զի փետրաղարդ գարգմանակ,
Թուրեր երկայն և բարակ
Արգելք եղան նեղ ծակէ ներս
Սողակելու՝ այլ մըկանց պէս:

Երկայն առակիս համառօտ խորատ,
Միշտ վըտանգաւոր՝ աւելորդն է զարդ:

ԼԱՅՈՒՆԻՆ

ԿԱՅԾՍԱԿՆ ՈՒ ԳՈՐՏԻՔ

Օգբոուն վերեր կտածակն կ'որոտար,
Փոթորիկ զամպեր կը խառնէր իրար,
Օձի պէս մէջէն սողակէր փայլակ.
Հունձք, ցորեն դաշտին գընաց ոտքի տակ:
Այս խառնաշփոթ փոթորիկին առեւ
Սարսափած գողային զօրտեր վախերէն,
Իրենց շըբեղէն տուններուն խորեր:
— Երեսակ զրուցելով՝ վախճաւ քան էր:
Խաղ, պար դադրեցան, երգք ու կարկաշտնք,
Լըռութիւն պտտեց ճաշիճն ու լըճակ,

Ագջ ու ճեւ գորտուց՝ ըջբարոյշ կորեան:
« Երբ մեղաց համար այս օրերն եկան,
Ծերունի գորտ մի՛ խըռֆած կըռկըռաց
Սիրաբ գողալով աշիւր կըկոցած,
« Աշխարհքը երկնից աստուր մեղմեւ,
« Մեր մեղք են պատճառ շանթիցն ահարկու: »
Զի երբոր երկինք մըլժնած կ'որոտայ
Գորտուց մեղքերէն այլ պատճառ չըկայ:

ՊՈՒՏՈՒՆ ԺԻՂԵՐ

ՄԱՐԳԱՐԵ

Յորմէհեան մինչ Դատաւորն մըլտընջեան
Եւ զօրութիւն ինձ գիտելոյ զամենայն,
Յաջըս մարդկան ես ընթեռնում համարձակ
Զէջըս չարեաց և զմոլութեանց վըրթակ:
Համբարձի ձայն ուսուցանել ըզսիրոյն,
Զարգարութեան՝ մաքրակենցաղ գիտութիւն.
Ընդ այն խոժոռ մերձաւորք իմ համբէն
Առին քարինս՝ զի քարկոծ զիս արասցեն:
Յայնժամ արկի զգըլխով իմով ըզմոխիր
Լըբի քթալաք, թողի էլի վըշտակիր՝
Յանապատի կայալ անձին զանցանք առն:
Տրովք Աստուծոյ կերակրիմ՝ արդ զերգ թըռւ:
Կամ աստ պատկուռ աղէցեղութեանց երկնաւ,
Ինձ հըպատակ կան արարածքս երկրաւոր: (ւոր,
Ունկընդիր են իմց խոսից աստեղց պար,
Զըւարթագին փայլատակեալ լուսավառ:
Մինչ խառնամբիս 'ի քաղաքէն շուտափոյթ
Արագ արագ մեկնիմ՝ զընամ, ձերք անտուստ
Հառաքանեալ 'իդ անմեղ մանկանց՝ զայս ասեն,
Յաջ ու 'ի շըրթունս ծիծաղ անարդ և գըժխեմ:
« Հայեցարուք, թող օրինակ լինի ձեզ
« Այլըդ իւրրոխտ: անմիաբան դա ընդ մեզ՝
« Յինք համոզել ձըգնէր, յիմար սընսպարծ,
« Թէ ընդ շըրթունս իւր խօսիցի ինքն Աստուած:
« Տեսե՛ք մանկունք, հայեցարուք օ՛ն ընդ այրդ:
« Զի գէմք տըխուր, վեախտ մարմնով և գունատ,
« Տեսե՛ք զի արդ աղքատ է դա և տընտիկ,
« Անեցուն եղեալ առակ նըշաւակ: »

ԼԵՐՄՈՒԹՈՎ

ԱՂՈԹԻՔ

Մինչ 'ի պահու կենաց զգժխեմ
Մըտատանջ վիշտք զըբարիւս պատեն,
Աղօթք և երգ ըլբանշական
Ասեմ ինձէն ես 'ի բերան:
Գոյ զօրութիւն ինչ բարեկեց
Ի ձայնաւոր բանս աղօթից,
Եւ չընչէ իմն անհաս մարդկան
Ի յոսա բոյր նըւերական:
Զերգ 'ի սըրտէ բեռն թաւալջլոր
Կասկածք վարունք գընան բոլոր.
Մարդ հաւատայ և արաստուէ.
Ո՛հ, թէ քանի՛ հնչաւութիւն է:

ԼԵՐՄՈՒԹՈՎ

Թարգմ. Հ. Քերոպէ վ. ՔՈՒՆԵՐԵԱՅ